

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/443/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217206066
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2217206066.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Tatra banka, a.s., IČO: 00 686 930, Hodžovo nám. 3, Bratislava, zastúpeného splnomocnenkyňou: advokátska kancelária MCGA legal, s.r.o., Bratislava (zn. TBHYP-62017), proti žalovanému: M. X., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX/ X, Y. W. - F. W., o 52.359,40 € s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 16Csp/85/2017-88 zo dňa 22. augusta 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. inštancie sa vo výroku II. (zamietnutia žaloby) a výroku III. (súvisiacej náhrady trov konania) r u š í a vec sa v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie výkonom I. zastavil konanie sa kvôli čiastočnému späťvzatiu žaloby v časti o zaplatenie 420 eur. Výkonom II. žaloba o zaplatenie 51.979,40 € a 8 % ročného úroku z omeškania zo sumy 48.209,88 € od 10. marca 2017 zamietol a výkonom III. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu 100 % trov konania.

2. V prerokúvanej veci zo základných podmienok zmluvy o úvere vyplývalo, že jednotlivé splátky sú splatné vždy do 22. dňa v mesiaci. Z výslovného prejavu žalobcu a aj zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkou splatnou 22. januára 2014 a ďalšie splátky v celosti nezaplatil. Žalobca žiadal zaplatenie celého úveru listom z 14. mája 2014, a to po predošlom upozorení, čo žalovaný vôbec nerozporoval. Vzhľadom na dátum listu (14. máj 2014) tak k zosplateniu mohlo dôjsť len v dôsledku omeškania so splátkou splatnou 22. januára 2014, keďže od jej splatnosti do 14. mája 2014 uplynuli viac ako tri mesiace. Toto právo teda žalobca mohol uplatniť najskôr 23. apríla 2014 (trojmesačné omeškanie so splátkou) a v zmysle podaného výkladu § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Obč. zák. ho mohol vykonať najneskôr do splatnosti najbližšej splátky po tomto dátume, teda do 22. mája 2014. Z už uvedeného je zrejmé, že toto právo bolo vykonané riadne a platne pre omeškanie so splátkou splatnou 22. januára 2014. V zmysle už citovaného § 103 Obč. zák. však plynie premlčacia doba celého zosplateného dlhu nie od okamihu prejavu o zosplatení, ani odo dňa, ktorý veriteľ určil ako deň mimoriadnej splatnosti, ale od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie. To isté v podstate vyplývalo aj z § 392 ods. 2 Obch. zák. použiteľného do 31. marca 2015. Ak teda v prerokúvanej veci išlo o splátku splatnú 22. januára 2014, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovaného. Trojročná premlčacia doba zosplateného zvyšku dlhu v zmysle § 103 Obč. zák. aplikovateľného od 1. apríla 2015 tak uplynula najneskôr 22. januára 2017. V prerokúvanej veci v tejto súvislosti nevznikajú pochybnosti o prípadnej retroaktívite zákona č. 106/2014 Z. z. Trojročná premlčacia doba totiž podľa uvedeného uplynula až takmer dva roky potom, ako tento zákon nadobudol účinnosť. Žalobca teda v čase legistikvacie (do nadobudnutia jeho účinnosti) a potom ešte takmer tri mesiace potom mohol podľa neho postupovať a riadne uplatniť svoju pohľadávku pred uplynutím (skrátenej trojročnej) premlčacej doby. Treba preto uzavrieť, že premlčacia doba na splatenie zvyšku dlhu žalovaného zo zmluvy o bezúčelovom splátkovom

úvere č. 9909003469 zabezpečenom záložným právom k nehnuteľnosti z 29. septembra/1. októbra 2009 uplynula najneskôr 22. januára 2017. Nárok na úroky, ako aj úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku (§ 121 ods. 3 Obč. zák.) pritom podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný (porov. napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 157/2009). Premlčanie istiny k 22. januára 2017 tak malo za následok aj premlčacie nároku na úroky z omeškania. Žaloba podaná na súd 16. marca 2017 je tak podaná po uplynutí premlčacej doby celého zvyšku úveru, ako aj zodpovedajúcich úrokov a úrokov z omeškania. Keďže žalovaný je spotrebiteľom v zmysle už cit. § 52 ods. 4 Obč. zák. musel súd v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prihliadnuť na premlčanie práva aj bez - inak potrebnej (§ 100 ods. 1 tretia veta Obč. zák.) - námietky žalovaného.

3. Okrem toho si žalobca uplatňoval nárok na poplatok za predčasné splatenie podľa ods. 7.5 všeobecných podmienok. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti alebo v prípade predčasného splatenia (dlžníkom) má žalobca nárok na tento poplatok upravený v zmluve. Už z jazykového vyjadrenia (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tohto ustanovenia je jasné, že nárok na tento poplatok má žalobcovi patriť tak v prípade mimoriadnej splatnosti (upravenej v ods. 7.1 obchodných podmienok), ako aj predčasného splatenia. Už tým je vyvrátené tvrdenie žalobcu o odlišnom posudzovaní mimoriadnej splatnosti a predčasného splatenia. Z ods. 7.2.8 zmluvy potom ale plynie, že poplatok za predčasné splatenie závisí od plynutia doby fixácie úrokovej sadzby. Po uplynutí doby fixácie je tento poplatok „bezplatne“, teda má nulovú výšku. Podľa základných ustanovení zmluvy je doba fixácie dva roky od poskytnutia úveru. Zmluva bola uzavretá 1. októbra 2009, úver bol poskytnutý žalovanému 16. októbra 2009, takže doba fixácie uplynula 16. októbra 2011. Po tomto dátume tak ani vyhlásenie mimoriadnej splatnosti podľa ods. 7.1 všeobecných podmienok nezakladá žalobcovi nárok na poplatok za predčasné splatenie, keďže jeho výška po tomto dátume je za každých okolností nulová. Takýto výklad je inak aj priaznivejší pre spotrebiteľa - žalovaného, v dôsledku čoho podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach platí namiesto opačného výkladu žalobcu. Nevyhnutne a účelne vynaložené náklady spojené s dobrovoľnou dražbou pri výkone záložného práva sú podľa § 1511 ods. 3 Občianskeho zákonníka záložnému veriteľovi nahraditeľné, avšak primárne z výťažku z výkonu záložného práva v zmysle § 151m ods. 10 Občianskeho zákonníka. Takéto náklady by sa inak dali považovať aj za náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré tvoria príslušenstvo pohľadávky. Podľa už uvedeného však príslušenstvo pohľadávky vzhľadom na svoj akcesorický charakter zdieľa osud istiny, teda premlčaním istiny sa premlčí aj jej príslušenstvo. Premlčanie istiny pohľadávky k 22. januáru 2017 znamená aj premlčanie nároku na náhradu nákladov spojených s jej uplatnením, čo znamená, že ani tieto náklady nemožno priznať v súdnom konaní (§ 100 Obč. zák.). Odhliadnuc od toho však tieto náklady nemožno považovať ani za preukázané v zmysle § 151m ods. 9 Občianskeho zákonníka. Tým samozrejme nie je vylúčené ich uspokojenie z prípadného výťažku z výkonu záložného práva (porov. § 151j ods. 2 Obč. zák.). Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobu zamietol v celom rozsahu (výrok II). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaný mal vo veci plný úspech (výrok III).

4. Odvolanie žalobcu: Proti výroku II. a III. Rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 22.8.2017 sp. zn. 16Csp/85/2017-88 (ďalej len "Rozsudok") podáva odvolanie v zmysle ust. § 355 ods. 1, ust. § 356, ust. § 359 zákona č. 160/2015 Z. z. V zmysle zaužívaného výkladu je pri posudzovaní, či sa rozhodlo v neprospech žalobcu, rozhodujúcim meradlom porovnanie petitu posledného procesného úkonu urobeného žalobcom v priebehu konania na súde I. inštancie, s výrokom rozhodnutia súdu I. inštancie. Navzájom sa má porovnať ich obsah a rozsah v tom zmysle, či výrok rozhodnutia znevýhodňuje žalobcu. Odvolateľ má za to, že rozsudok bol vydaný v neprospech žalobcu, nakoľko návrhu žalobcu nebolo vyhovené - súd žalobu zamietol. Nakoľko sa žalobca nevzdal práva na odvolanie, je osobou oprávnenou na podanie odvolania. Lehota na podanie odvolania začala plynúť dňom nasledujúcim po doručení rozsudku. Nakoľko bol rozsudok doručený dňa 22.9.2017, lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 23.9.2017 a uplynie dňa 7.10.2017. Nakoľko však tento deň pripadá na deň pracovného pokoja, lehota na podanie odvolania uplynie dňa 9.10.2017. V zmysle uvedeného máme za to, že odvolanie je podané v zákonom stanovenej lehote. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) a písm. h) CSP: "Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, h) rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci." V zmysle zaužívaného výkladu vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. voľné hodnotenie dôkazov súdom neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k

zisťovaným skutočnosťami), zákonnosti a pravdivosti. Po "individuálnej selekcii" následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. V prípade nesprávneho právneho posúdenia veci ide o právnu vadu rozhodnutia. Ten je v tomto konaní naplnený, nakoľko obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, resp. správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Žalobca podáva odvolanie proti výroku II. Rozsudku z nasledovných dôvodov: Súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd I. inštancie obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval a správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Má za to, že do konania boli predložené všetky relevantné listinné dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú oprávnenosť nároku žalobcu voči žalovanému. Žalobca uzavrel so žalovaným Zmluvu o bezúčelovom splátkovom úvere č. 9909003469 zabezpečenom záložným právom k nehnuteľnosti dňa 29.9.2009. Predmetná zmluva bola uzavretá v zmysle ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a v tom čase účinného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súčasťou predmetnej zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky pre poskytovanie bezúčelových úverov zabezpečených záložným právom k nehnuteľnostiam pre fyzické osoby účinné od 1.8.2009 (ďalej len "VOP"). V zmysle ust. článku 7. bod 7.1. písm. a) VOP: "Banka má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. má právo požadovať splatenie pohľadávky banky a dlžník je povinný pohľadávku banky zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti úveru, ak je dlžník v omeškaní so splatením pohľadávky banky alebo jej akejkoľvek časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace." Zaradením tohto ustanovenia do VOP, čiže aj do samotnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, mal žalobca v úmysle týmto spôsobom a postupom upozorniť dlžníka (žalovaného) už pri uzatváraní zmluvy na to, že tu existujú nejaké možnosti na strane banky (žalobcu) v prípade porušenia zmluvy zo strany dlžníka (žalovaného) spôsobom uvedeným práve v ust. článku 7. Bod 7.1. VOP. Toto ustanovenie sa banka (žalobca) snažila sformulovať zrozumiteľným spôsobom, tak, aby dlžníkovi už pri podpise zmluvy dala na vedomie, že pokiaľ dôjde k omeškaniu z jeho strany (teda zo strany dlžníka), banka (žalobca) bude mať zákonné a zmluvné oprávnenie postupovať v súlade s ustanoveniami § 53 ods. 8 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný v čase uzatvárania zmluvy. Týmto spôsobom mala banka (žalobca) už v čase uzatvárania zmluvy v úmysle určitým spôsobom chrániť spotrebiteľa v tom zmysle, že zo strany banky (žalobcu) nedôjde k vymáhaniu dlžnej sumy (dlžných splátok) počas trvania zmluvného vzťahu, ale až následne, keď banka (žalobca) pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru práve v zmysle ust. § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, resp. článku 7. bod 7.1. VOP. Takýmto postupom bola zo strany banky (žalobcu) počas trvania zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným vždy poskytnutá dodatočná lehota na plnenie si čiastkových záväzkov (splátok). Banka (žalobca) má totiž v prvom rade eminentný záujem na tom, aby zo strany dlžníkov dochádzalo k mesačným (aj keď oneskoreným) úhradám splátok, čím sám žalobca prispieva určitým spôsobom k ochrane spotrebiteľa, nakoľko nepristupuje ihneď k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, kedy by mu to tak zákon, ako aj zmluva umožňovala. Nakoľko zo strany žalovaného došlo niekoľkokrát k porušeniu zmluvných povinností, žalobca bol nútený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, čo aj vykonal listom zo dňa 14.5.2014, a to po predošlom upozornení, čo žalovaný nerozporoval. Nakoľko zo strany žalovaného došlo k omeškaniu so splátkou splatnou 22.1.2014, mohol žalobca ust. § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 zákona Č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, uplatniť v čase od 23.4.2014 do 22.5.2014 (ďalej ako "rozhodný čas"). Zo samotnej žaloby a z priložených listinných dôkazov je zrejmé, že toto právo na strane žalobcu bolo vykonané riadne a platne pre omeškanie so splátkou splatnou 22.1.2014, čo vo svojom rozhodnutí potvrdil aj súd I. inštancie. Zároveň však súd I. inštancie vyslovil, že trojročná premlčacia doba sa počíta práve odo dňa 22.1.2014, a teda podľa názoru prvoinštančného súdu premlčacia lehota uplynula 22.1.2017. Uvedené súd vysvetlil tak, že účelom ust. § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník je brániť tomu, aby veriteľ mohol otáľať s využitím práva podľa ust. § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník pri omeškaní dlžníka, resp. uvedené ustanovenie zákona má motivovať k čo najskoršiemu vymáhaniu svojej pohľadávky. S predmetným názorom súdu si dovoľí nesúhlasiť, a to z nasledovných dôvodov: Je potrebné uviesť, že v tomto prípade veriteľ (banka) neotáľal s použitím a využitím zákonného ust. § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a zmluvného ust. článku 7. bod 7.1., pretože ako je uvedené vyššie, veriteľ (banka) využil svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v rozhodnom čase. Problém by následne mohol nastať v prípade momentu (časového okamihu), do ktorého má veriteľ (banka) uplatniť toto právo na súde, pokiaľ by zo strany dlžníka (žalovaného) nedošlo k úhrade na základe Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Pokiaľ by veriteľ mal postupovať, tak ako je uvedené v rozhodnutí súdu I. inštancie, to znamená, že svoje právo mal na súde uplatniť žalobou najneskôr do 22.1.2017, stratil by akýkoľvek

význam inštitút "vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru", nakoľko sa trojročná premlčacia doba má v zmysle rozhodnutia súdu počítať aj tak od tej splátky, ktorá nebola splnená. Márne za to, že takýmto spôsobom je veriteľ (banka) poškodený na svojich právach, keďže uplatnením ust. § 103 Občianskeho zákonníka by došlo na strane veriteľa k skráteniu trojročnej premlčacej doby minimálne o 3 mesiace, kedy je povinný voči spotrebiteľovi uplatniť ustanovenia § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa táto premlčacia doba skracuje o ďalší časový úsek, počas ktorého veriteľ (banka) musí vyčkávať, či zo strany dlžníka (spotrebiteľa) dôjde alebo nedôjde k úhrade v zmysle Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Týmto spôsobom je daná dlžníkovi ďalšia dodatočná lehota na plnenie. Veriteľ teda uvedeným spôsobom musí čakať 3 mesiace, aby mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, pokiaľ zo strany dlžníka dôjde k porušeniu zmluvných povinností, a pokiaľ toto právo veriteľ využije, teda vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru v rozhodnom čase, môže svoje právo na súde využiť v premlčacej dobe, ktorej dĺžka by v tomto prípade bola len 2 roky a 9 mesiacov (skrátený a ďalší časový úsek, počas ktorého veriteľ vyčkáva na úhradu), čo je v rozpore s ďalšími ustanoveniami Občianskeho zákonníka, podľa ktorých je dĺžka všeobecnej premlčacej doby 3 roky. Na základe vyššie uvedených skutočností, zákonných a zmluvných ustanovení a s prihliadnutím na zaužívaný výklad máme za to, že pokiaľ by sa žalobca v tomto prípade mal riadiť ust. § 103 Občianskeho zákonníka, teda uplatniť svoje právo na súde najneskôr do 22.1.2017, bolo by to v rozpore s princípmi formálnej logiky a s princípmi a základmi, na ktorých je postavená spravodlivosť v právnom štáte, len pre to, že niekoľkokrát poskytol dlžníkovi (žalovanému) dodatočnú lehotu na plnenie a týmto spôsobom sám prispel k ochrane spotrebiteľa (dlžníka). Skrátenie premlčacej lehoty čo len o jeden deň by bolo neoprávneným a protizákonným zásahom do práv veriteľa a zároveň by takéto skrátenie premlčacej lehoty bolo narušením právnej istoty, ktorý je "jedným z definičných princípov právneho štátu. Požiadavkou právnej istoty je, aby zákony v právnom štáte boli pochopené dostatočne a aby umožňovali ich adresátom urobiť si aspoň predstavu o svojej právnej situácii. Jednou z nevyhnutných súčastí obsahu princípu právneho štátu je požiadavka právnej istoty. S uplatňovaním tohto princípu sa spája nielen požiadavka po všeobecnej platnosti, trvácnosti, stabilite, racionalite a spravodlivom obsahu právnych noriem a ich dostupnosti občanom (publikovateľnosť), no rovnako aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci (právna istota), ktorej základom je jednoznačný jazyk a zrozumiteľnosť právnych noriem..." (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 15/98). Má teda za to, že žaloba, ktorá bola doručená súdu I. inštancie dňa 16. 3. 2017, bola poslaná včas, nakoľko trojročná premlčacia doba uplynie najskôr až doručením Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktoré sa dispozičnej sféry žalovaného dostalo listom zo dňa 14.5.2017, čo žalovaný, ako sme uviedli vyššie, a ako to konštatoval aj súd, nijako nerozporoval. Nakoľko v zmysle VOP sa listiny považujú v tuzemsku za doručené na tratiť deň od ich odoslania, premlčacia doba mohla uplynúť až dňom 18.5.2017, a nie 22.1.2017, ako je to uvedené v rozhodnutí súdu I. inštancie. Žalobca podáva odvolanie proti výroku III. Rozsudku z nasledovných dôvodov: Nakoľko žalobca namieta rozhodnutie súdu vo výroku II. Rozsudku, a žiada odvolací aby zmenil Rozsudok, je namieste namietat' aj nesprávnosť výroku III. predmetného Rozsudku, ktorý bezprostredne súvisí s predchádzajúcim výrokom. Pokiaľ dôjde k zmene Rozsudku zo strany odvolacieho súdu v zmysle odvolacieho návrhu, žiadame, aby odvolací súd rozhodol aj o priznaní náhrady trov prvoinštančného konania a trov odvolacieho konania v celom rozsahu žalobcovi. Z uvedených dôvodov žiada súd, aby rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 22.8.2017, sp. zn. 16Csp/85/2017-88 podľa ust. § 388 CSP zmenil a vydal nasledovný ROZSUDOK: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 47.829,88 €, nesplatený zostatok úrokov vo výške 1.411,46 €, nesplatený zostatok úrokov z omeškania vo výške 16,08 €, nesplatený zostatok poplatkov vo výške 2.721,98 € a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 47.829,88 € odo dňa 10.3.2017 do zaplatenia. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného odvolacieho konania.

5. Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu. Ako súd I. inštancie už vyšetril s predloženými dôkazmi sa navrhovateľovi skončila trojročná premlčacia lehota. Navrhovateľovi uplynula 22.01.2017. Navrhovateľ ho oslovil v roku 2014, že mi vypovedá zmluvu a uplatní si nárok na záložné právo na môj dom. Viackrát obracal s prosbou aby mi umožnili resp. dali nový splátkový kalendár. Jeho prosby však odbili a povedali, že už túto možnosť nemá a pridali, že mi to neschvaľujú. Medzi časom však jeho prípad posunuli dražobnej spoločnosti a začala sa dražba domu. V tej dobe sa aj sám snažil dom predať s povolením na predaj od banky, lenže, z dôvodu, že na doma mal dražbu mi kupujúci odchádzali. Pritom sa neustále snažil u Banky o umožnenie nového splátkového kalendára, banka a navrhovateľ ho odmietali, čo trvalo tri roky. Navrhovateľ po čase zistil, že dom sa tak ľahko nepredá a až po uplynutí troch rokov rozhodol konať. Ako posledné možné riešenie mu dala banka možnosť na splátkový kalendár, ak uhradím sumu

10.000 až 17.000 tisíc eur. Ako obyčajný zamestnanec nemal možnosť na zaplatenie takej vysokej sumy. Po zistení, že dom sa nevie predať a on nevie uhradiť takú čiastku, podali žalobu. Nie som schopný zaplatiť takú vysokú sumu naraz. Jedná sa o sumu 52.359,40 eur. Práve pre odmietavý prístup navrhovateľa prosí súd, aby ich návrhu nevyhovel a odmietol ho v celom rozsahu.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, stranou v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania a zistil, že v časti zamietnutia a súvisiacej časti výroku o nároku na náhradu trov bolo potrebné rozhodnutie zrušiť.

7. Žalobca 29. septembra 2009 a žalovaný 1. októbra 2009 podpísali listinu označenú ako „ZMLUVA O BEZÚČELOVOM SPLÁTKOVOM ÚVERE č. 9909003469 ZABEZPEČENOM ZÁLOŽNÝM PRÁVOM K NEHNUTEĽNOSTI“ (č. I. 3 až 8). V jej základných podmienkach sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému bezúčelový úver 52.000 € úročený sadzbou 8,79 % ročne s fixáciou na dva roky. Žalovaný ho mal splácať v 240 pravidelných mesačných splátkach s poistením po 460,86 eur vždy do 22. dňa príslušného mesiaca končiac 20 rokmi od splatnosti prvej splátky. Celkové náklady žalovaného mali dosahovať 60.055,97 eur. Suma 52.000 eur bola žalovanému poskytnutá 16. októbra 2009. Žalovaný zaplatil postupne 23. novembra, 29. decembra 2009, 2. marca, 17. decembra 2010, 29. marca, 29. júna, 5. septembra 2011 po 470 eur, 29. januára 2010 sumu 460 eur, 21. apríla 2010 sumu 500 eur, 17. mája 2010 sumu 490 eur, 23. júna 2010 sumu 515 eur, 7. júla 2010 sumu 515 eur, 6. augusta 2010 sumu 460 eur, 8. septembra 2010 sumu 300 eur, 22. septembra 2010 sumu 207 eur, 19. októbra 2010 sumu 545 eur, 19. januára 2011 sumu 522 eur, 21. februára 2011 sumu 485 eur, 9. mája 2011 sumu 505 eur, 21. novembra 2011 sumu 185 eur, 22. decembra 2011 sumu 190 eur, 20. januára 2012 sumu 189 eur, 22. februára 2012 sumu 190 eur, 18. apríla 2012 sumu 192 eur, 21. mája 2012 sumu 190 eur, 20. júna 2012 sumu 193 eur, 20. júla a 22. augusta 2012 sumu 367 eur, 21. septembra 2012 sumu 370 eur, 22. októbra 2012 sumu 270 eur, 23. novembra 2012 sumu 100 eur, 30. novembra 2012 sumu 130 eur 21. januára 2013 sumu 150 eur, 19. februára 2013 sumu 190 eur, 28. marca 2013 sumu 500 eur, 19. apríla 2013 sumu 250 eur, 6. mája 2013 sumu 1.485 eur, 22. mája 2013 sumu 287 eur, 19. júna 2013 sumu 95 eur, 12. augusta 2013 sumu 801 eur, 2. januára 2014 sumu 1.900 eur, 6. mája 2014 sumu 380 eur, či je zrejme z výpisov na č. I. 53 až 73. Ďalšie splátky nespĺcal, preto mu žalobca po predchádzajúcich výzvach listom zo 14. mája 2014 (č. I. 24) oznámil, že vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru podľa ods. 7.1 písm. a) všeobecných podmienok pre poskytovanie bezúčelových úverov zabezpečených záložným právom k nehnuteľnostiam pre fyzické osoby a vyzvala ho na zaplatenie istiny 48.209,88 eur, úrokov 3.381,62 eur, úroku z omeškania 15,14 eur a poplatku za predčasné splatenie 482,10 eur. List bol žalovanému odoslaný v ten istý deň na adresu trvalého pobytu. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalobca začal dobrovoľnú dražbu založenej nehnuteľnosti, ktorá však nevedla k jej predaju.

8. Na nároky žalobcu, ktoré posudzoval súd I. inštancie za premlčané v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a prihliadal na to aj bez návrhu (ex off), však musel odvolací súd prihliadnuť na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 11/2016 zo dňa 7.2.2018. Nález bol vyhlásený 27.9.2018 od kedy je záväzný. (účinnosť vyhlásená Nálezom č. 271/2018 Z. z.)

9. Pod sp. zn. 271/2018 Z. z. Ústavný súd SR uviedla časovú verziu predpisu účinnú od 27.9.2018 : Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018. Ústavný súd rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov SR stráca § 5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinnosť.

10. Súd I. inštancie pri rozhodnutí zamietnutia nárokov žalobcu považoval tieto za premlčané v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a prihliadol na to aj bez návrhu, v tejto časti návrh zamietol a aj s úrokom z omeškania. Odvolací súd však o odvolaní v tejto časti musel prihliadnuť na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 11/2016 zo dňa 7.2.2018. Nález bol vyhlásený

27.9.2018 od kedy je záväzný. (účinnosť vyhlásená Nálezom č. 271/2018 Z. z.). Keďže Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov SR stráca § 5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinnosť, rozhodnutie pri aplikácii uvedeného § 5b je protiústavné.

11. Odvolací súd preto podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozhodnutie v časti zamietnutia rozsudok súdu I. inštancie zrušil a vec vrátil v tejto časti súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Keďže sa dotýka rozhodnutie o tejto zrušenej časti aj výroku o trovách konania, bolo potrebné odvolacím súdom ako závislý výrok zrušiť aj rozhodnutie v časti práva na náhradu trov konania (§ 379 písm. a) CSP).

12. Úlohou súdu I. inštancie preto bude v ďalšom konaní posúdiť nárok žalobcu, pritom zistiť, či došlo za toto obdobie k úhrade časti uplatnenej sumy, ak áno treba ju v prospech žalovanej zarátať. Zároveň v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP rozhodne súd I. inštancie aj o nároku na náhradu trov konania súd I. inštancie v novom rozhodnutí o veci.

13. V zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP rozhodne o náhrade trov tohto konania súd I. inštancie v novom rozhodnutí o veci.

14. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).